

Hoofdstuk 1

Peinzend bekeek Antoinette Nieuwkoop de braadpan die ze in haar handen had. Ja, dit was een heel goede. Dat mocht dan ook wel voor die prijs. Haar blik gleed over de stapel pannen en ander kookgerei die op de toonbank op haar stond te wachten. Hiermee zou haar laatste spaargeld opgaan, maar het was een investering die nodig was.

‘Je neemt zeker je eigen spullen mee?’ had mevrouw Richardsen gevraagd. En zij had eerst nog heel dom herhaald: ‘Spullen?’

‘Ja, pannen, messen, schalen, dat soort dingen. Er is een goed fornuis en twee ovens, en voor servies en tafellinnen wordt ook gezorgd, maar ik denk dat jij als professional zelf het beste weet wat voor pannen en gereedschap er nodig zijn. Er is wel een basisset in de keuken, maar de rest moet je zelf maar meenemen.’

Toen kon ze natuurlijk niet zeggen dat ze helemaal nog geen ‘spullen’ bezat. Dat zou niet professioneel overgekomen zijn. En mevrouw Richardsen hoefde ook niet te weten dat ze Antoinettes allereerste klant was. Dat was niet van belang. Het enige dat telde was dat Emily Richardsen een kok zocht, die tijdens de kerstdagen alle gasten in haar Franse landhuis van goed eten kon voorzien. En die had ze gevonden.

Mevrouw Richardsen had het huis, dat al tientallen jaren in de familie was, deze zomer helemaal laten

opknappen. De tachtigjarige dame had het plan opgevat een ouderwets familiekerstfeest te vieren in het enorme Franse landhuis. Ze had kinderen en kleinkinderen gesommeerd te komen en geen van hen had de uitnodiging afgeslagen. Antoinette vroeg zich af of dat werkelijk te maken had met een hechte familieband of dat ze domweg niet durfden te weigeren.

Emily Richardsen was het prototype van het ouderwetse familiehoofd. Haar overleden man had haar bepaald niet onbemiddeld achtergelaten en een deel van de aandelen van het familiebedrijf, waarover inmiddels haar zoon en een kleinzoon de leiding hadden, was nog steeds in haar handen.

‘Dat geeft me het gevoel dat ik nog steeds een vinger in de pap heb. Mijn man leefde voor dat bedrijf en ik ben het aan hem verplicht een oogje in het zeil te houden. Die jeugd van tegenwoordig weet niet meer hoe een bedrijf geleid moet worden.’

Dat de jeugdige zoon inmiddels toch ook bijna de respectabele leeftijd van zestig jaar bereikt had, maakte blijkbaar geen verschil, had Antoinette geamuseerd geconstateerd.

Ze had de oude dame verzekerd dat ze een dergelijke opdracht wel aandurfde.

‘Geen liflafjes. Ik wil degelijke, goede diners. Kalkoen met Kerst, oliebollen met Oud en Nieuw, cake en sandwiches bij de thee. Niet van dat moderne gedoe met pasta en couscous. Bah.’

Antoinette had de uitdaging aangenomen. Ze vond de ouderwets feodale houding van mevrouw Richardsen niet echt storend en ze had zich daar moeiteloos bij aangepast.

Het was de bedoeling dat Antoinette zorg droeg voor alle maaltijden, inclusief het serveren daarvan en het dekken en afruimen van de tafels. Er was een huishoudster die verantwoordelijk was voor de rest van het huishoudelijk werk en af en toe kon bijspringen tijdens de maaltijden. Het zou een periode van keihard werken worden, maar de beloning was zo royaal dat Antoinette daarmee een ...